

«How the other half loves»

Σε πολλά από τα έργα του Άλαν Έικμπορν μπερδεύονται με ποικίλους τρόπους δύο ή τρία ζευγάρια. Αυτό δεν μπορεί να θεωρηθεί εφεύρεση, είναι ένα παλιό κωμικό κόλπο. Όμως όταν στο μπέρδεμα συμμετέχουν οι παράγοντες του χώρου και –κυρίως– του χρόνου, η κωμικότητα αυξάνεται αλματωδώς. Από τα χαρακτηριστικά μπερδέματα του Έικμπορν θυμηθείτε τις «Κουζίνες» στο Ένα και το «Άλλα λόγια ν' αγαπιόμαστε» στην ΕΘΑΛ. Αλλά στο «How the other half loves» η φόρμουλα της σκηνικής συνύπαρξης παράλληλων χώρων δράσης και της ταυτόχρονης παρουσίας διαφορετικών χρονικών στιγμών τελειοποιείται και αποτελεί το κύριο αβαντάζ του έργου. Όταν στο ίδιο τραπέζι σερβίρονται ταυτόχρονα δύο δείπνα, το ένα της Πέμπτης και το άλλο της Παρασκευής, και όταν το ένα από τα τρία ζευγάρια μεταφέρεται στιγμιαία από μια χωροχρονική διάσταση σε άλλη, για να συμφάγει εναλλάξ με τα άλλα δύο ζευγάρια, που ενοικούν το καθένα στη δική του διάσταση... Σας μπέρδεψα; Δεν ήταν ο σκοπός μου, αλλά ούτε και του συγγραφέα, ο οποίος, ενώ σπάει διαχωριστικές γραμμές μεταξύ περιβαλλόντων, ημερών και ζευγαριών, τους θεατές τους θέλει σε αντανakλαστική εγρήγορση. Συνεπώς η σκηνοθετική διαύγεια, η σκηνογραφική σαφήνεια, η υποκριτική ευστοχία και ακρίβεια είναι τα ζητούμενα στο ανέβασμα του έργου.

Στη σκηνή του Θεάτρου Διόνυσος ο σκηνογράφος Λάκης Γενεθλής λύνει το πρόβλημα των δύο χώρων δράσης δημιουργώντας υβριδικά έπιπλα, π.χ. ο μισός καναπές ή ο μισός πίνακας είναι από το ένα σπίτι, ο μισός από το άλλο. Οι εναλλαγές της ταπετσαρίας στους τοίχους, οι διαφορετικές εξώπορτες δίπλα-δίπλα, όλα παιχνιδιάρικα, δηλώνουν τη διπλή διάσταση του χώρου. Αυτό που δεν είναι ξεκάθαρο είναι η διαφορετική κοινωνική, οικονομική, ηλικιακή, αισθητική ταυτότητα που το κάθε ζευγάρι μεταδίδει

στον ζωτικό του χώρο. Αυτή η πηγή κωμικότητας δεν λειτουργεί. Οι δημιουργοί της παράστασης απλά δεν αναμένουν ότι τέτοιες διαφορές στη ζωή των Βρετανών πριν από μισό αιώνα θα είναι αναγνώσιμες από το κυπριακό κοινό του 2017, οπότε παίζουν λιγότερο με την εποχή. Όμως το ίδιο το χιούμορ και οι χαρακτήρες του Έικμπορν είναι πολύ... '60, και η περισσότερη «εποχιακή» αισθητική διευκρίνιση θα βοηθούσε και στη διευκρίνιση των υποκριτικών τύπων. Υπήρχε μια γενική αοριστία των έξι χαρακτήρων. Αν δεν είναι ... Άγγλοι, αν δεν φαίνεται η κοινωνική τους θέση, αν δεν διασαφηνίζεται η σύγκρουση στερεοτύπων, τότε χάνεται το εφέ της αναγνωρισιμότητας των κωμικών χαρακτήρων και μένει μόνο το εφέ των χωροχρονικών μεταφορών. Πιστεύω ότι λανθασμένα ο σκηνοθέτης Ιωσήφ Βαρδάκης επικεντρώθηκε μόνο στον δεύτερο στόχο, απαιτώντας από τους ηθοποιούς του γρηγοράδα και καθαρότητα στις εναλλαγές των σκηνών. Σημαντική σκηνοθετική αδυναμία είναι η έλλειψη συντονισμού των κωμικών τρόπων των έξι ηθοποιών. Ο Χριστόδουλος Μαρτάς, υπερβολικός στα κωμικά του σόλο, έκανε περισσότερα απ' ό,τι χωρούσαν στον ρόλο του. Η Σοφία Καλλή θα μπορούσε να βρει άλλες κωμικές νότες εκτός από την ψυχρή ειρωνεία. Ο Παναγιώτης Λάρκου χρησιμοποιούσε μέσα που δεν οδηγούσαν σε κωμικό αποτέλεσμα. Ο Χρήστος Γιάγκου, η Πένυ Φοινίρη και η Μένια Μαθιουδάκη κατέβαλαν περισσότερες προσπάθειες για να ολοκληρώσουν τους ρόλους τους, όμως οι προσπάθειές τους ήταν υφολογικά ασυντόνιστες.

ΘΕΑΤΡΟ
ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ
ΜΟΛΕΣΚΗ